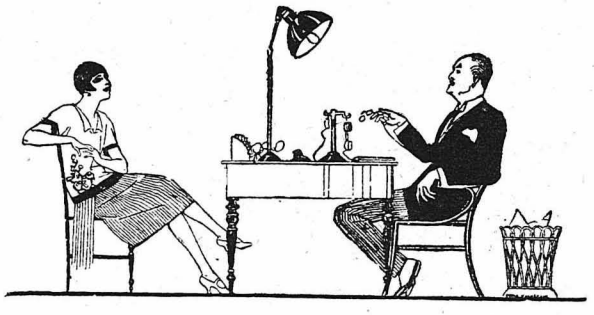

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΝΑΒΙ

Τὸ κουνάβι πηδῶντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ ἔπεσε μιὰ ἡμέρα ἀπάνω σ' ἕνα κοιμισμένο λύκο.

Ὁ λύκος τἄρπαξε κι' ἤθελε νὰ τὸ φάῃ.

Τὸ κουνάβι τὸν παρακάλεσε νὰ τἀπολύσῃ.

— Καλά, λέει ὁ λύκος, θὰ σ' ἀπολύσω μὲ τὴ συμφωνία πῶς θὰ μοῦ 'πῇς γιατὶ ἐσεῖς τὰ κουνάβια εἰστε πάντα ἔτσι χαρούμενα. Ἐγὼ ἔχω παντοτεινὴ πλῆξι καὶ σᾶς βλέπω μ' ἀπορία ποὺ παίζετε καὶ χοροπηδᾶτε ὁλοένα.

Τὸ κουνάβι τ' ἀποκρίθηκε :

— Σὲ φοβοῦμαι, δὲν ξεθαρρεύομαι νὰ μιλήσω. Ἄφησέ με νὰ σκαλώσω 'πάνω ς' ἕνα κλωνάρι καὶ θὰ σ' τὸ 'πῶ.

Ὁ λύκος τἄφησε,

Τὸ κουνάβι σκάλωσε 'στὸ δέντρο κι' ἀπὸ 'κεῖ 'πάνω τοῦ εἶπε :

— Ἔχεις παντοτεινὴ πλῆξι, γιατ' εἶσαι κακὸς κ' ἡ ἀπονιὰ ξεραίνει τὴν καρδιά. Ἐμεῖς ἤμαστε χαρούμενα, γιατὶ ἔχομε καλὴ καρδιὰ καὶ δὲν κάνουνε κακὸ σὲ κανένα. Κατάλαβες ;..

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἕνας ἔμπορος εἶχε δυὸ γυιούς. Ὁ μεγαλύτερος ἦταν ὁ πειὸ ἀγαπημένος τοῦ πατέρα καὶ σ' αὐτὸν μελετοῦσε ν' ἀφήσῃ τὴν περιουσία του κληρονομία.

Ἡ μάννα, ποὺ θλίβονταν γιὰ τ' ἄδικο, παρεκάλεσε τὸν ἄντρα της νὰ μὴ φανερώσῃ 'στὰ παιδιὰ τὸ σκοπό του. Ἤθελε νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ κάνει ἴσια τὴ μοιρασιὰ καὶ τῶν δυό. Ὁ ἔμπορος τὴν ἄκουσε καὶ δὲν φανέρωσε τίποτε.

Μιὰ 'μέρα ἡ μάννα ἦταν καθισμένη στὸ παραθύρι κ' ἔκλαιγε: Περνάει ἕνας χατζῆς καὶ τὴ ρωτάει τὸ γιατί.

— Πῶς νὰ μὴν κλαίω, τ' ἀποκρίνεται, ἐγὼ ἀγαπῶ ὅμοια καὶ τοὺς δύο γυιούς μου, κι' ὁ ἄντρας μου θέλει ν' ἀφήσῃ ἔξω ἀπ' τὴν κληρονομία τὸ δεύτερο γιὰ χάρι τοῦ πρώτου. Παρακάλεσα τὸν ἄνδρα μου νὰ μὴν τοὺς φανερώσῃ τίποτε, ἐλπίζοντας ναῦρω τρόπο ποὺ νὰ μὴν ἔρθῃ ζημία σὲ κανέναν. Μὰ τοῦ κάκου, τίποτε δὲν βρίσκω καὶ δὲν ξέρω τὶ νὰ κάνω.

— Εὔκολη δουλειά, λέει ὁ Χατζῆς. Σύρε νὰ φανερώσῃς στὰ παιδιά σου πῶς ὁ μεγαλείτερος θὰ πάρῃ ὅλην τὴν κληρονομία μὲ ζημία τοῦ μικρότερου. Ὁ μικρότερος δὲν θὰ πάρῃ τίποτε καὶ πάλι θὰ γείνουν πλούσιοι κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος.

Ἅμα ὁ δεύτερος γυιὸς ἔμαθε πῶς δὲν ἔχει τίποτε νὰ προσμένῃ ξενιτεύθηκε καὶ σπούδαξε 'στὰ ξένα γράμματα καὶ τέχνες. Ὁ πρῶτος ξέροντας πὼς εἶνε πλούσιος ἔμεινε 'στὸ πλάϊ τοῦ πατέρα καὶ δὲν ἐσπούδαξε τίποτε.

Σὰν πέθαν' ὁ γέρος, ὁ μεγάλος γυιὸς ἀνήξερος σὲ κάθε τι σκόρπισε ὅλα του τὰ καλά, κι' ὁ μικρὸς ἐπλούτισε στὰ ξένα.

Λ. Τολστόη

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κτήματος, εἶταν σκυμμένοι ἐπάνω του. Ὁ δήμαρχος καὶ ὁ ἐφημέριος εἶταν κιαὐτοὶ ἐκεῖ. Ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ ἄκουσε τὸν κτηματία νὰ τοῦ λέει :

— Μολαταῦτα, παλληκάρι μου, δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ σένα... Ὕστερα ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἔγιναν... Σοῦ ζητῶ συγνώμην καὶ σ' εὐχαριστῶ...

Ὁ δυστυχισμένος προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ καὶ δὲν ἀπάντησε. Ξάφνου ὅμως ειδε τὸν σκύλο κοντά του. Κάποιος ἤθελε νὰ διώξῃ τὸν σκύλο μὲ τὶς κλωτσιές. Τότε πετάχτηκεν ἐπάνω καὶ φώναξε :

— Θέλω νὰ μείνει ὁ σκύλος αὐτοῦ ποὺ εἶνε !...

Τὸν νόμισαν τρελλό. Μιὰ ἀπέραντη ἀνακούφιση ἀπλώθηκε στὰ χαρακτηριστικά του. Αἷμα ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του καλά...

Καὶ ἀναμφιβόλως καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἐκατάλαβε ἴσως, ὅτι γιὰ νὰ σβυστῇ τὸ μῖσος ποὺ ειχε συγκεντρωθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους στὴν ψυχή του, εἶταν ἀρκετὸ τὸ χάδι ἑνὸς ζώου.

Albert de Teneville

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ Κριάρη

Ἀπὸ τὴν βιογραφίαν τοῦ περιφήμου Κρητὸς ἀγωνιστοῦ Κ. Κριάρη, τὴν ὁποίαν ἔγραφε ὁ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866 γραμματεὺς αὐτοῦ Κ. Ἀργυρόπουλος:

«...Ἐκραγείσης τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1866, πρῶτος ὁ Κριάρης προσέβαλε τοὺς Τούρκους ἐπιτυχῶς στὸν Σταυρὸ τῆς Κανδάνου. Κατὰ τὴν μάχην αὐτὴν συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θεόδωρος. Οἱ Τοῦρκοι ἐκομμάτισαν τὸν ἄτυχη αἰχμάλωτον καὶ ἄρχισαν νὰ πετοῦν τὰ κομμάτια του στὴ φωτιά. Ἐπειδὴ δὲ ἦταν ἀντικρύ τους ταμπουρωμένος ὁ Κριάρης τοῦ φώναζεν :

— Καπετὰν Κωσταντῆ, ἔλα νὰ πάρῃς κρέας !...

Ὁ Κριάρης ὅμως τοὺς ἀπάντησε ἀτάραχα :

— Ψῆστε τον καὶ φᾶτε τον, βρωμόσκυλα. Θὰ σᾶς τὸ πληρώσω!.

* * *

Ἄς πάει στὸ Γιατρὸ

Ἄλλοτε πάλιν τὴν ὥρα τῆς μάχης στὸ Μελιδοῦνι τοῦ Ἀποκορώνου ἀνήγγειλαν στὸν Κριάρη, ὅτι πληγώθηκε σοβαρὰ ἐκεῖ κοντὰ μαχόμενος ὁ γυιός του. Ὁ Κριάρης χωρὶς νὰ πάψῃ μαχόμενος, ἀπήντησε μὲ ἀταραξία :

— Ἄς τὸν πᾶνε στὸ γιατρό !

Ἐξακολούθησε δὲ νὰ μάχεται ἡρωϊκῶς, μόνον γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος του ἐνδιαφερόμενος.

* * *

Γιὰ νὰ τὸν... ζεστάνουν

Σὲ μιὰ συναναστροφὴ Γάλλων καὶ Ρώσσων, ἔγινε λόγος γιὰ τὴν περίφημη ἐκστρατεία στὴ Ρωσσία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἐχαρακτήρισε τότε τὴν πυρπόλησι τῆς Μόσχας ἀπ' τοὺς Ρώσσους, ὡς «βάρβαρη πρᾶξι».

—Καθόλου δὲν εἶνε βάρβαρος, ἀπάντησε τότε ἕνας Ρῶσσος. Ἐρρίξαμε μιὰ ὁλόκληρη πόλι στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ ζεστάνουμε λιγάκι τὸν αὐτοκράτορα σας, καὶ γιὰ νὰ τοῦ φέξουμε νὰ γυρίσῃ πίσω !

* * *

Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ Δήμαρχος

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωβος Β' περιοδεύων κάποτε στὸ Κράτος του, ἐπέρασε κι' ἀπὸ μιὰ μικρὴ Κοινότητα, τῆς ὁποίας αἱ ἀρχαί, τοῦ δημάρχου ἡγουμένου, ἀπεφάσισαν νὰ τὸν δεχθοῦν πανηγυρικῶς. Ὁ δήμαρχος χάριν ἀσφαλείας εἶχε παραγγείλει στὸν γραμματέα του νὰ στέκῃ πίσω του καὶ νὰ τοῦ ὑπαγορεύῃ τὸ λόγο, τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ ἀπαγγείλῃ στὸν βασιλέα. Ὅταν, τέλος, ἔφθασε κ' ἡ στιγμὴ αὐτὴ ὁ δήμαρχος τἄχασε μπρὸς στὸ βασιλιά. Συγκινήθηκε ! Ὁ Γραμματέας του τότε θέλοντας νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, τοῦ ψιθύρισε:

— Κράτα ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ στάσου ἀξιοπρεπῶς !

Ὁ δήμαρχος ὅμως, στὴν παραζάλη του, νόμισε πῶς αὐτὸ εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ στὸν Βασιλέα :

— Κράτα ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ στάσου ἀξιοπρεπῶς !

— Τὶ εἶνε αὐτὸ ποὺ ἔκαμες, σίρ ; τοῦ ψιθυρίζει ἔκπληκτος ὁ γραμματέας του Ὁ δήμαρχος νομίζοντας πῶς κι' αὐτὸ συνέχεια τοῦ λόγου εἶνε λέει τοῦ βασιλέως :

— Τὶ εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔκαμες, σίρ ;

— Σοῦ λέω πῶς θὰ μᾶς χαντακώσῃς ὅλους ἐδῶ ! ψιθυρίζει πάλι ἀπελπισμένος ὁ γραμματέας.

— Ναί, Σίρ, ἐξακολουθεῖ ὁ δήμαρχος, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει πλέον τὸν κατήφορο, σοῦ λέγω. ὅτι θὰ μᾶς χαντακώσῃς ὅλους ἐδῶ !

Φαντάζεσθε πειὰ τὶ ἐπηκολούθησε. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους γέλασε ὁ Βασιλεύς.

* * *

Τὰ ψιλὰ

Ὅταν πέθανε ὁ δούξ τῆς Βανδώμης, ὁ Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ ἀνέθεσε τὴν διοίκησι τῆς Προβηγκίας, τὴν ὁποία εἶχε ὁ ἀποθανών, στὸν στρατάρχη Βιλλάρ, ὅστις ἐπίσης ἦτο δοὺξ καὶ ὁμότιμος. Ὅταν ὁ Βιλλὰρ ἐπῆγε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχὴ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας ἐξελθόντες εἰς προϋπάντησιν του, τοῦ ἐπρόσφεραν ἕνα σακκίδιον γεμᾶτο χρυσᾶ λουδοβίκια, εἰπόντες :

— Ἰδοὺ, αὐθέντα, βαλάντιον ὅμοιον μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσεφέραμεν εἰς τὸν δοῦκα τῆς Βανδώμης, ὅταν ἦλθε ἐνταῦθα, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ δοὺξ δὲν ἐδέχθη...

— Ἄ! ἀπάντησε ὁ στρατάρχης, ὁ δοὺξ τῆς Βανδώμης, ἦταν πολὺ περίεργος ἄνθρωπος...» καὶ ἐπῆρε τὸ βαλάντιον.

Ἐρανιστὴς